

Nimmer uitzichtloos II

Ik loop in de supermarkt.
En al de hele wandeling, gedurende het verzamelen van al mijn boodschappen, volg ik een hypnotiserend mooie kont.

Zodra in het pad van het zoete beleg en de afbakbroodjes de billen mijn blikveld binnendrongen, floepte er in mijn hoofd een lichtreclame aan, met een boodschap van elf letters: Volg. Die. Kont. Vanaf dat moment kan ik mijn ogen al niet meer losmaken van de prachtige kont. Zo pront. Het is enkel nog de kont die mij drijft. De kont is mij de baas, heeft me in haar macht. Aangezien de kont uitermate afleidend werkt, is het maar goed dat ik een boodschappenbriefje bij me heb. De kont leidt me namelijk dwingend door de winkel heen, voert me naar paden waar ik helemaal niet hoeft te zijn.

Als bedwelmd volgen mijn ogen de zwoel bewegende billen die, evenals het lange benenpaar eronder, strak verpakt zijn in spijkerstof, zo strak dat het lijkt of het blauwe denim op hun naakte huid geschilderd is. Zo'n driekwart meter boven de kont bevindt zich een uitbundige bos stroblonde krullen die nu en dan opzij draait, op zoek naar artikelen in de schappen, en het gezicht toont van een jonge vrouw. Dat boeit mij echter geenszins, vandaag niet, mij boeit enkel de kont. (En hoewel ik mijzelf eerlijk gezegd niet eens beschouw als een billenman, blijkt ook ik niet bestand tegen de lokroep van de kont.) Onbeschaamd blijft mijn winkelwagen haar volgen, pad na pad, de ene bocht na de andere.

De knappe kont, een bron van inspiratie.

Ik beleef, daar en dan, een betoverende, ja, bijna spiritueel te noemen ervaring.

Uiteraard komen de kont en ik tegelijk aan bij de kassa's. (Ik constateer dat ik vanwege de route van de kont lang niet alle boodschappen van mijn lijstje in mijn karretje heb kunnen doen, wat inhoudt dat ik straks dus nog een keer terug zal moeten.) De kont kiest de kassa aan haar rechterkant. Uit een soort zelfbescherming en 'het-moet-nu-maar-een-keer-klaar-zijn' besluit ik de linkerkassa te nemen, maar zodra mijn oog valt op het bordje 'Deze kassa gaat sluiten' (Hoera!), schiet ik alsnog vlot achter de kont in de rij. Kan ik mooi nog een laatste paar minuten genieten van het uitzicht.

Natuurlijk had ik daar in die winkel, in haar lokkend kielzog, een foto moeten maken van de kont, maar de gedachte kwam op dat moment niet bij me op. Helaas, ik had het achteraf graag gedaan. Vooralsnog kan ik echter – en ik besef dat dat op den duur best minder zal worden – op elk gewenst moment het beeld van de kont zo oproepen. Daar kan ik nog wel een poosje op teren.